יזמות

האבנים המתגלגלות

האדריכל רסמי חוסיין, המנכ"ל והבעלים של מרכז האבנים הטבעיות אבן אם בבקה אל־גרביה, ובן דודה של נוף עתאמנה, המנצחת של גמר "מאסטר שף", מבין כיום שאת המוטיבציה, כוח הרצון והעקשנות להצליח, לפעמים כנגד כל הסיכויים, קיבל מאביו. ראיון מרתק עם מי שעדיין מאמין בדו קיום / **יעל ולצר**

רסמי חוסיין
"מנסה למצוא את הנוסחה לחיים נכונים"

במהלך הראיון שרבט לעצמו האדריכל רסמי חוסיין, 44, המנכ"ל והבעלים של אבן אם, מרכז של אבנים טבעיות בבקה אל־גרביה, כמה משפטים. "אני כותב כדי שלא אשכח לאמר את הדברים החשובים לי באמת", הסביר.

בין היתר כתבת "בא לי להתקדם – אני מודע לקושי". מאיפה מגיעה השורה הזאת?

"זה משפט שמסביר את ההרגשה שיש לי, של פספוס. אני מסתכל על עצמי ורואה אדם שמצליח בעבודה, שיש לו בית ומשפחה נפלאה, אבל עדיין מרגיש שלא מצא את עצמו. אני אדם עם שאיפות ותוכניות, אחרת אין טעם לחיים. אני מאמין שאנחנו יכולים לקבל את מה שאנחנו מבקשים לעצמנו אם אנחנו מאמינים בעצמנו, אבל לפעמים הנסיבות החיצוניות מקשות על המימוש. לכן אני ממשיך במה שאני עושה כרגע בהצלחה, אבל מחכה לרגע שבו אממש את עצמי. מי יודע, אולי יגיע מישהו שיבחין בכישרון שלי ויוביל אותי למקום הנכון", הוא מחייך.

בנסיבות החיצוניות, יש להניח, שאתה מכוון בין היתר למצב הנפיץ הקיים היום בין ערביי ישראל ליהודים הישראלים, גם האזור שבו אתה מתגורר בוער.

"רציחת שלושת הנערים היא מאורע נורא בעיניי, כמו רציחת הנער הערבי, מוחמד אבו־חדיר, במזרח ירושלים. אלו נערים שנרצחו על לא עוול בכפם. אני כואב את כאב האמהות הישראליות והערביות, אין בכאב זה הבדל דת וגזע. האירועים האלו מעציבים אותי, כמו שהעציבו אירועים דומים קודמים".

והתבטאויות כמו "הרוצחים של החטופים אינם טרוריסטים..."

"מאוד כעסתי על ח"כ זועבי בשל הדברים הללו", הוא אומר בנחרצות. "כל ח"כ ערבי־ישראלי לא צריך לדאוג לאינטרסים האישיים שלו, אלא ללאומיים. מחובתו לייצר גישה חיובית כלפי הדו קיום במובן של קידום חיים טובים בין שני המגזרים

במדינה. רק כך התדמית של ערביי ישראל תשתנה לטובה, ואני בטוח שיש ערבים ישראלים טובים במדינה. בגלל שאין היכרות וחפיפה בין שני המגזרים ואין מי שייצג את הדברים הטובים שלנו, נוצרה תדמית שלילית עלינו בעיני הישראלים. האירוע המכונן מבחינתי היה רצח יצחק רבין. לצערי, החלום על השלום נקבר עם רבין, וצריך להעלות אותו מחדש. חבל לי שלא שומעים את הרוב השפוי, ונותנים למיעוט הקיצוני לשבש לכולנו, לערבים הישראלים וליהודים הישראלים, את החיים. תראי איזו דוגמה נהדרת נתנה לנו נוף עתאמנה, המנצחת של גמר 'מאסטר שף' האחרון, שהיא במקרה בת דודה שלי. אני אוהב את הגישה שלה ליהודים ועובדה שכולם התחברו אליה. בזכותה אני מקבל את ההרגשה שעוד יש תקווה".

יצירתיות ודמיון

חוסיין מתגורר בכפר שבו נולד וגדל עם אשתו, יועצת חינוכית במקצועה, ושלוש בנותיהם (13, 10, 5). את הכפר עזב כשהיה בן 20 לטובת שטוטגרד שבגרמניה, שם סיים לימודי תואר שני באדריכלות. הוא היה הסטודנט הערבי־ישראלי היחיד באותה תקופה. "אין ספק שאת המוטיבציה, כוח הרצון והעקשנות להצליח, לפעמים כנגד כל הסיכויים, קיבלתי מאבי, למרות שגדלתי בבית מאוד קר ונוקשה", הוא מספר. "אבי הוא איש עסקים בתחום התיירות, וכן בבעלותו כמה מאות דונמים של אדמה חקלאית בכפר. הוא מעסיק עשרות עובדים, בהם בניו, שמעולם לא קיבלו הנחות בשל כך. עבדתי בחקלאות מגיל 14. בשל עסקיו אבי לא היה הרבה בבית, וגם כשהיה בבית, מיעט להפגין רגשות, הוא לא התעקש על ארוחות משפחתיות, אבל התעקש שכל ילדיו ירכשו השכלה גבוהה, כי זה היה חסר לו בילדותו. החלטתי ללמוד ארכיטקטורה, כי תמיד הייתי יצירתי ובעל דמיון, וגם עדין נפש ורגיש. מצאתי שהתחום הזה תפור עליי".

לא פשוט להגיע מבקה אל־גרבייה לעיר גדולה במדינה זרה, ללמוד באוניברסיטה בלי לדעת את שפת וכללי המקום.

"ההתמודדות לא הייתה פשוטה בתחילה, הרגשתי בפערים הגדולים ביני לבין הסטודנטים האחרים, שהגיעו ממקומות גדולים. בהתחלה זה תסכל אותי, אבל למדתי את השפה והתעקשתי, ובסופו של דבר סיימתי תואר ראשון ושני בתוך עשרה סמסטרים, הזמן המינימלי לסיום תואר שני".

אחד הפרקים שעליהם ממעט חוסיין לדבר הוא פרק קצר ◀◀◀

פרויקטים של אבן אם - המפעל לאבנים טבעיות
האדריכל
רסמי חוסיין

בן כמה חודשים, שבמהלכם שימש דוגמן של חברת האופנה בנטון במילאנו. "במהלך לימודיי הכרתי צעירה איטלקייה, דוגמנית, שהפכה בת זוגי. טסנו למילאנו ודיגמנו שם במשך כמה חודשים לבנטון. עולם האופנה כבר היה פרוש לרגליי, אבל החלטתי לחזור לגרמניה. לא רציתי שהדבר יסיט אותי מהלימודים, גם חששתי שאבי יכעס עליי".

ואז חזרת מגרמניה לכפר הקטן. אתה מרגיש 'תלוש'? לא שייך לשום מקום באמת?

"זו תחושה שקיימת תמיד, אבל המציאות מנצחת. אני מניח שהמסלול שעשיתי מהרגע שבו סיימתי את לימודיי מעיד על כך. בתחילת הדרך עבדתי כאדריכל ומעצב פנים בגרמניה ובמילאנו, אבל התגעגעתי לארץ. כשחזרתי לארץ עבדתי כשכיר במשרד אדריכלים בהרצליה ובתל אביב, תכננתי פרויקטים אדריכליים רחבי היקף בארץ. לפני שש שנים הבנתי שאני לא יכול יותר להיות שכיר, אז החלטתי לפתוח בכפר הולדתי את אבן אם - המפעל לאבנים טבעיות. עכשיו יש בי כמיהה לעבור לעיר גדולה. לא פשוט להרגיש שבשום מקום אתה לא ממש שלם ומבסוט, אבל בקה אל־גרביה היא ביתי ומקום עבודתי לעת עתה".

איך מתגברים על הקשיים?

"בעזרת עבודה עצמית וחברים. למשל, אחד הדברים שחיזקו אותי כשהתחלתי בדרכי העצמאית, הייתה קבוצת הנטוורקינג של bni בזכרון יעקב, שאליה השתייכתי במשך כשנתיים. הייתי הערבי־ישראלי היחיד בקבוצה הזו, מה שבהתחלה הפריע לחלק מחברי הקבוצה, אבל מהר מאוד התחושה הזו התחלפה בחברות ובהערכה הדדית, ואפילו הוצע לי להיות ראש הקבוצה. לא הרגשתי זר, כי משחר ילדותי, בשל עבודתו של אבי, הכרתי וחברתי ליהודים רבים בזכרון יעקב, בבנימינה ובמקומות נוספים. הדת והלאום השונים והפוליטיקה מעולם לא היו גורם חוצץ בינינו. כן הרגשתי בפערים בגלל החינוך והמנטאליות".

למה דווקא אבנים?

"עוד כסטודנט רציתי לעבוד עם אבנים. אבנים הן החיבור האמיתי והנכון לאדמה, לנוף, הן החיבור של הבית לטבע. אני אדם רוחני, אוהב לשמוע מוזיקה, אוהב אסתטיקה. כל זה יחד מתלבש בתוך האבנים. לאבנים טבעיות אקולוגיות יש עוצמה מופלאה, הן מאפשרות בנייה ירוקה ומעניינת, ולשמחתי, כשפתחתי את אבן אם והתחלתי לשווק אבנים ייחודיות, שאני מייבא לארץ בבלעדיות, אדריכלים ואנשים פרטיים הבינו את הידע והמומחיות שיש לי בתחום, והיום אבן אם היא מקום שמביא אליו את כל מי שחפץ להכיר ולהתמחות בנושא".

סיפרת על בית ילדותך. איזה בעל ואב אתה?

"אני מנסה למצוא את הנוסחה לחיים נכונים, לא שוכח שיש לי בית. אני אוהב את הבנות שלי ואת אשתי, אני מנשק אותן כל בוקר לפני שאני יוצא לעבודה, מוציא את הבנות מהגן ומבית הספר, מנסה לתת מענה לצרכים שלהן, שאני לא קיבלתי בילדותי. עדיין גם לא איבדתי את התקווה, שבנותיי, כמו הילדים האחרים במדינה, יגיעו מהר לרגע שבו יחיו פה במציאות של שלום".